

BIJ DE ZEE

„Haar eeuwig blij en eeuwig klagend lied.”

Luistert het meisje er naar, nu ze, eenzaam, zit op het duin?

Er zijn menschen, die het bij de zee niet kunnen uithouden. Ze worden zoo somber van dat geruisch, dat altijd door komt met de aanrollende golven.

Zij verstaan het lied van de zee niet, het lied, dat steeds eender is en toch altijd weer nieuw, het lied van kracht en van zege, het lied van ernst en van strijd. Zij verstaan niet, dat er rust is in het beweeg dat niet eindigt en dat het leven siddert in het lied van de zee. De zee is groot, groot, als de rust is neergedaald op de nooit-rustende golven, als de tintellichtjes heendartelen over de groote water-vlakte. De zee is groot, als het stormt en de golven komen aanrollen en het witte schuim opspat, hoog.

Wie het lied van de zee verstaat, komt altijd bij haar terug, aangelokt door haar geheimzinnige aantrekkingskracht. Wie het lied van de zee verstaat, kan zich niet meer ontworstelen aan haar bekooring.

Verstaat dat jonge meisje er iets van? En is ze dáárom, alleen, gekomen bij de zee, om te luisteren naar het lied van de golven?

Er zijn menschen, die soms het drukke leven uit moeten, die moeten zijn in de stilte, en die hun onrust in slaap voelen gewiegd door het lied van de zee. Ze komen en ze worden niet moede van het zien over de groote watervlakte. En bij het lied van de zee sluimeren ze in. Elken dag, elken morgen, komen ze wéér en, als ze naderen, wordt het verlangen naar de zee sterker en sterker. Dan, eindelijk, zijn ze boven op het duin en ze voelen den frischen, sterkenden zeewind en ze dalen af naar het strand en ze geven zich aan de zee. Van het water omspoeld, van het golvenlied omruischt, worden ze één met de groote, de heerlijke zee.

Misschien is het met dit meisje ook wel anders.

Misschien kwam ze hier met haar kleine verdrietlijkheden, om bij de zee er mee klaar te komen.

Zie, de zee is groot. Al wat klein is, kan het bij de zee niet uithouden.

O, wij hebben vaak kleine gedachten en we houden er zooveel kleine overleggingen op na. Maar bij de zee kunnen ze niet in het leven blijven. Wie de kracht kent en de sterkte van de zee, die bergt ze weg in het water, die geeft ze mee aan den wind, die keert in het leven terug als een ander mensch.

Er zijn kleine zielen, die de zee niet begrijpen en het lied van de zee niet verstaan. Zij keeren terug, zooals ze gekomen zijn. Zij nemen hun kleine overleggingen weer mee naar huis. Maar wie de zee liefheeft, die doet anders. Die schaamt zich over zijn kleinheid en luistert er naar, om groot en sterk te worden.

Misschien is het met dit meisje nóg anders.

Misschien geeft ze zich, zittend op het duin, over aan vage droomerij. Misschien is haar leven wel koud en donker, drukt de eentonigheid van iederen dag haar zwaar. Dan is ze hier gekomen, om te staren in de verte. Dan kwam ze hier met een onbegrepen verlangen in 't hart. Dan ziet ze uit naar het geluksland, dat ze niet kan ontdekken, maar dat er toch is, ergens achter het groote water.

Dat ze dan maar het lied van de zee mag verstaan. Daar is kracht, die zich uit in het doen van de kleine, dagelijksche plichten. Elken dag is het eender en toch steeds weer nieuw. Daar is een groei, een gestadig toenemen, een wel bewust zich geven aan een kleine levenstaak. Tot de dag komt, dat de lang ingehouden kracht mag losbreken en zijn triumf mag vieren, zooals de golven der zee dit doen, die in den storm haar zegelied aanheffen.

Is het zoo?

Of is het nóg anders .

Voelt het meisje, terwijl ze luistert naar het lied van de zee, eerbied voor Hem, die over de watergolven gebiedt?

De zee is groot en grootsch. Maar Gods Zoon heeft deze groote getemd; Hij zette zijn voet op de golven; Hij deed het bruisen der zee bedaren.

De zee is groot en grootsch, maar eens wás zij niet. Toen sprak de Almachtige en zij ontstond en ze bleef, de eeuwen door.

Denkt dit meisje daaraan? Denkt ze er aan, dat er Eén is, die de ontembare kan temmen?

Hij is de Heere, die ook in Zijn almachtige hand ons leven houdt en die in dat leven de ebbe en den vloed bestuurt.

Zie, dát moeten we in de allereerste plaats leeren verstaan uit het lied van de zee.

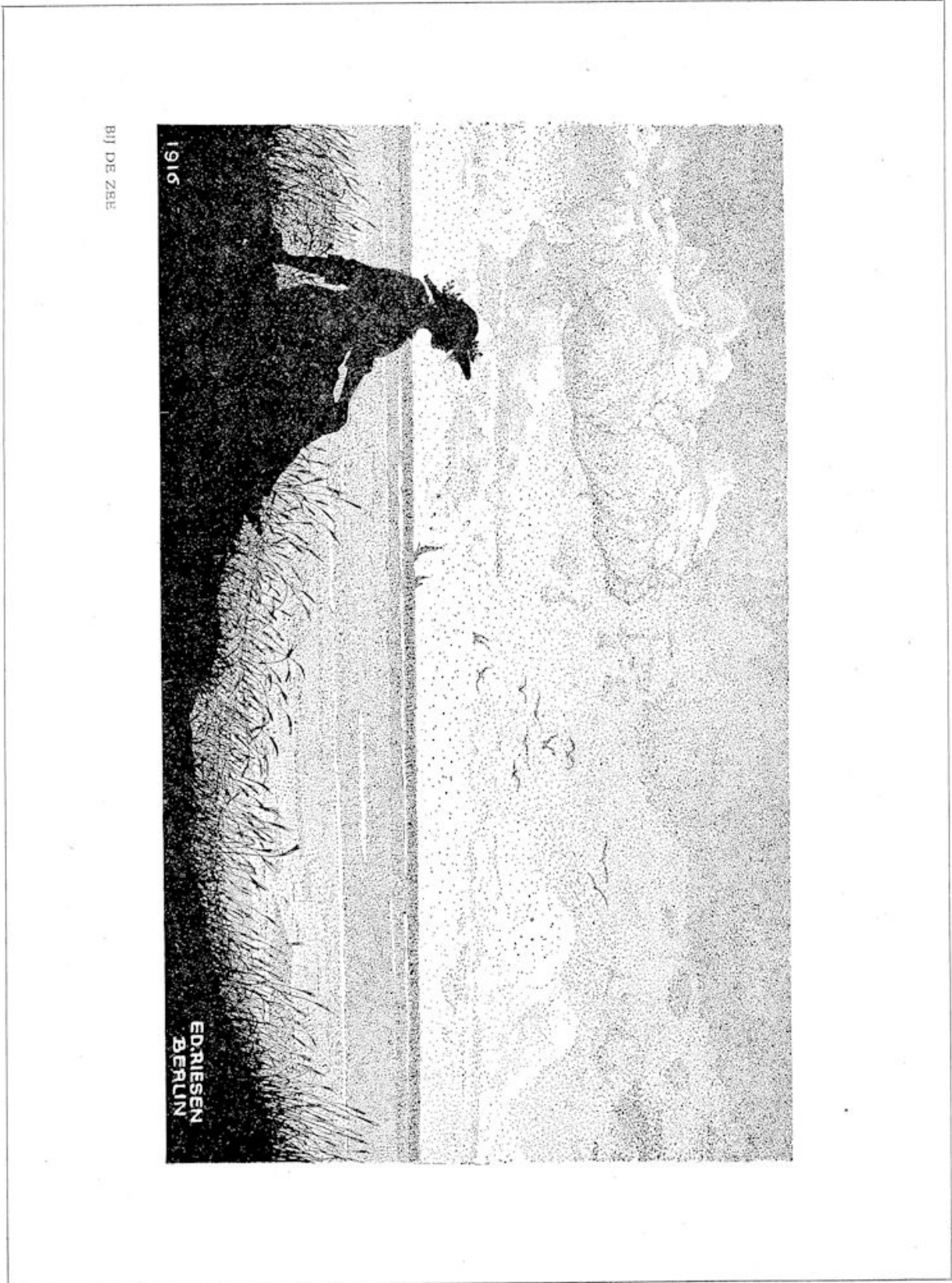
Dan keeren we gesterkt naar huis terug. Dan nemen we opnieuw de ons van God gegeven taak op. Dan werken we opnieuw in de wetenschap, dat ook ons leven een deel is van het *groote* leven en dat ons leven daarvoor moet dienstbaar gemaakt worden.

Dan hooren we ook door het lied van de zee de eeuwigheid sidderen. Ja, dan eerst wordt ons de zee zoo groot. Dan eerst verstaan wij, wat ons zoo onweerstaanbaar tot haar lokt.

„Haar eeuwig blij en eeuwig klagend lied.”

Ze ruischt voort, dag en nacht, altijd door, de jaren door, de eeuwen door. Ze ruischt de eeuwigheid tegen en dan, dan eerst zal ze gesild worden, dan zal het lied van de zee zwijgen, want dan zal ze niet meer zijn.

K.

BIJ DE ZEE

1916

ED. RIESEN
BERLIN